

A várakozás értelme

Nehémiás 2,1-10.

Nehémiás 2. rész

2018. január 14.

1 Gyorsétterem. Gyorsétel. Express szolgáltatás. 10 percet várni egy sorban – elviselhetetlen. Egy órát késik a vonat – örökkévalóság. Két órát ülni egy rendelőben szólításra várva – arcátlanság! Régen heteket kellett várni egy levélre – ma néhány másodperc, és olvassák üzenetünket a világ túlsó felén. **Nem szeretünk várni. Nem tudunk várni. Szeretnénk, ha minden azonnal történne.**

Különösen így vagyunk akkor, ha bajba kerülünk, vagy a körülmények, a kényszerek börtönében találjuk magunkat, és **nem érkezik azonnal a segítség.** Hogyan viseljük ezt? **Hogyan viseled azt, amikor tehetetlen vagy és tanácstalan?** Vannak életpillanatok, amikor iszonyatosan nehéz várni, mert szüntelenül ott zakatol bennünk az, hogy nincs olyan, hogy nem történik semmi! **Valaminek történnie kell, s ha lehet, hát most, itt, azonnal...**

2 Nehémiás könyvének első fejezetében azt olvastuk, hogy a rossz híreket hozó küldöttség **Kislév** hónapban érkezett a perzsa király udvarába. Itt a 2. fejezet első versében azonban már **Niszán** hónapban járunk! Kislév december, Niszán április. **Nehémiás négy hónapja várakozott arra, hogy végre történjen valami.** Négy hónapja várt arra, hogy Isten meghallgassa imádságait, és mutasson utat, adjon megoldást arra, hogy mit kellene tennie, hogy segítségére legyen ősei városának, rokonainak, népének.

A Biblia tele van várakozásokkal! Isten sokszor váratta a benne hívőket. **Ábrahám** 25 évet várt Izsák születésére. **József** hosszú éveket várt, hogy beteljesedjenek álmai, és még két hosszú évet töltött ártatlanul börtönben, mert a fáraó főpohárnoka elfelejtette ígéretét. **Izráel** 40 évet vándorolt a pusztában, mire bemehetett az ígéret földjére. **Isten** évszázadokon át várt a pillanatra, amikor elküldheti a régen megígért Megváltót. Nehémiás 4 hónapja várt Isten válaszára...

Valaki ezt írta: „**Ne feledd, amikor Istenre vársz, jó társaságban vagy. Téged megelőzően, szentek milliárdjai ültek Isten várótermében. Nem vagy egyedül.**” (Rick Warren) Isten várótermében ülsz? Most is vársz valamire, valakire? Munkára, társra, gyógyulásra? Mit teszel? Csendbe vársz? Lázadsz? Nem tudsz aludni, mert zakatol az agyad megoldás után kutatva? Gyűlölöd a várakozást: hol pánikolsz, hol gyötrődsz, hol beletörődsz.

Miért váratta Isten azokat, akik hozzáfordultak segítségért? Miért várat téged, engem, bennünket?

3 Mi úgy tekintünk a várakozás idejére, mint **elpazarolt időre**. Időre, amelyben mennyi mindent lehetett volna tenni. Mi a „*segíts magadon, az Isten is megsegít*” elvét valljuk, Nehémiás viszont itt inkább a „*ne tégy semmit addig, amíg Isten meg nem segít*” elvét választotta.

Pedig, ha **Nhémiás ésszerűen és azonnal cselekszik, már régen Jeruzsálemben lehetett volna!** Ha nem szerencsétlenkedik négy hónapot, miközben vár Istenre, aki talán sohasem érkezik a segítséggel. Hogy bírta ki ezt a négy hónapot tétlenül, tehetetlenül? Miközben Jeruzsálemben várták a segítséget, ő hogyan volt képes semmit sem tenni?

Csakhogy Nehémiás nem szerencsétlenkedett, és nem töltötte semmit tevéssel a négy hónapot! Amit tett, sokkal nehezebb volt, mint elhamarkodottan, türelmetlenül és átgondolatlanul belevágni valami életveszélyes vállalkozásba. **Nhémiás a négy hónap alatt imádkozott és tervezett.** Töviről-hegyire átbeszélte Istennel azt, amit tenni akart, és közben **várt az alkalmas időre**. Az alkalmas időre, amikor odaállhat majd király elé, mert megértette a sikerhez elengedhetetlen az, hogy megnyerje a király támogatását!

Az a négy várakozással eltelt hónap tehát nem a semmit tevés, nem a tehetetlen vergődés, hanem az **imádság ideje volt**. Nehémiás szívében és fejében az imádság által kikristályosodott minden, és amikor eljött az idő, pontosan tudta mit akar. Nem rögtönzött, nem érte váratlanul a király kérdése: pontosan tudta mit kell tennie és azt is, mire van szüksége az induláshoz!

4 Vannak az életben olyan pillanatok, amikor azonnal cselekedni kell. Amikor nincsen idő várakozni. Ha szívrohama van valakinek, akkor nem tölthetünk perceket azzal, hogy várakozunk, átbeszéljük Istennel, hogy mit kellene tennünk. Ilyenkor minden másodperc a beteg életébe kerülhet.

De mennyi rossz döntést, időt, csalódást el lehetett volna kerülni, ha nem ugrunk fejest nagy érzésekbe, reményteljesnek tűnő vállalkozásokba, ha nem indulunk el azonnal ígéretesnek tűnő utakra, hanem helyette inkább elcsendesedünk és várunk. Várunk vezetésre, tanácsra vagy alkalmas időre. Hány siker múltott vajon azon, hogy bár a szándék jó volt, csak az időzítés hibádzott: nem volt alkalmas az idő.

Említettem már Ábrahámot, akinek 25 évet kellett várnia Isten ígéretének beteljesedésére. **Csakhogy Ábrahám nem tudott várni!** Feleségével, Sárával együtt, úgy gondolta kezébe veszi az ígéret beteljesítését. És mi lett a vége? Egy mai napig tartó gyűlölködés két testvérnép: zsidók és arabok között.

Mennyi tönkrement házasság, mennyi kudarc, csalódás, kínos pillanat, kisiklott és tönkre felnőtt- és gyermekélet, boldogtalan emberek sokasága, akik Ábrahámhoz ha-

sonlóan úgy döntöttek nem várnak, saját kezükbe veszik a sorsukat. Bibliai figyelmeztetés: **„A pusztá lelkesedés tudás nélkül semmit sem ér, és aki hirtelenkedik, hibát vét.”** (Péld. 19,2), helyette inkább: **„Bízz az Örökkévalóban teljes szívvel, és ne menj a saját fejed után! Minden helyzetben ismerd fel az Örökkévalót és akaratát, akkor majd ő egyengeti utadat, és vezeti lépteidet!”** (Péld. 3,5-6)

Cselekedni vagy várni? A kérdés az, hogy melyikre alkalmas az idő! Van, amikor az egyikre, van, amikor a másakra. Nem könnyű a választás. De Nehémiás átgondolta, s bölcsen választott..

5 Nehémiás tehát négy hónapig várt. Imádkozott, tervezett, tette a dolgát: szolgált a király előtt. És úgy jött el az alkalmas idő, és úgy jött el a cselekvésre alkalmas pillanat, ahogyan arra bizonyosan Nehémiás sem gondolt! Minden emberi erőlködés, minden okoskodás nélkül, egyszerre kinyílt egy ajtó, egyértelművé vált az út, és akkor már nem habozott Nehémiás: **fejest ugrott az Isten által elkészített lehetőségbe!**

Minden, amit Istennel átbeszél, amit átimádkozott, Isten előtt állva átgondolt, Istennel eltervezett valósággá lesz. Nem neki kell kezdeményeznie, hanem maga a király kezdeményez, és maga határoz arról, hogy Nehémiás ügye mellé áll! Nem véletlen, hogy Nehémiás négy hónap után így sóhajt fel: **„A király megadta ezt nekem, mert velem volt az én Istenemnek jóakarata.”**

Talán Isten ma arra hív téged, hogy kapkodás, türelmetlenkedés helyett megállj, elcsendesedj és várj! Arra hív, hogy kétségbeesés, aggodás és álmatlanul átforgoló-dott éjszakák helyett megtanuld rábízni az életedet! **Ne feledd:** Isten akkor is munkálkodik, ha azt te nem látod! Nem késik és nem siet! Mindent akkor és úgy cselekszik, amikor annak eljött az ideje! **ÁMEN!**